

LIBRIS

We know

CORNELIA MARIA FUNKE spune povești pentru toate vârstele – așa cum fac povestitorii –, pentru devoratorii de cărți și aceia care nu cedează atât de ușor magiei tipărite. A făcut mai întâi studii pedagogice la Universitatea din Hamburg, a lucrat apoi cu copii din medii defavorizate și ca ilustrator de carte, moment în care și-a dat seama că ar prefera să scrie ea însăși povești. Prima carte a scris-o la 35 de ani și până acum a strâns câteva zeci, traduse în peste 30 de limbi.

Este autoarea bestsellerurilor *Dragon Rider* (*Călărețul dragonului*) și *Regele hoșilor*, și a seriilor *Lumea de Cerneală* și *Lumea din Oglindă*. La Editura Arthur au apărut toate volumele din *Lumea de Cerneală*, și *Labirintul lui Pan: Labirintul faunului*, adaptarea scrisă a unui film regizat de Guillermo del Toro. Cornelia Funke trăiește în Toscana.

Sânge de Cerneală este a doua parte a tetralogiei *Lumea de Cerneală*, cel mai de succes roman al autoarei, care-a câștigat multe premii în țara ei natală și în străinătate, fiind publicat în milioane de exemplare.

Află mai multe despre Cornelia pe site-ul ei:
www.corneliafunke.com.

CORNELIA FUNKE

Sânge de Cerneală

cu ilustrațiile autoarei

Traducere din germană
de Viorica Nișcov

arthur

Șnapanu tâlhar, partizanul Prințului Negru

ANIMALE

Gwin jder cu cornițe
Furișu jder cu cornițe, mai tânăr
Cerberus câinele lui Orpheus
Urs îi aparține Prințului Negru

Cuprins

Cuvinte potrivit croite	9
Aur fals	21
Întoarcerea acasă a lui Deget-de-praf	29
Fata lui Limbă-vrăjită	42
Farid	61
Cârciuma jonglerilor	80
Decizia lui Meggie	103
Jonglerița	115
Meggie citește	133
Lumea de Cerneală	145
Plecată	157
Vizitatori nepoftiți	163
Fenoglio	177
Prințul Negru	188
Zgomote străine în noaptea străină	204
Doar o minciună	213
Un dar pentru Capricorn	223
Răzbunarea Mortolei	235
Dimineață aniversară	247
Vizită dinspre partea rea a pădurii	266
Principele Oftat	277
Zece ani	286
Rece și alb	302
În beciul Elinorei	304

Tabăra din pădure	310
Planul lui Fenoglio	323
Violante	335
Cuvinte false	356
Noii stăpâni	362
Cosimo	369
Elinor	382
Cel fals	394
Moartea zânei	405
Vestea Dansatorului-pe-nori	411
Leac de cerneală	420
Strigăte	429
Paie însângerate	433
Audiență pentru Fenoglio	449
Încă un sol	472
Fără speranță	491
Convoiul prizonierilor	496
Un chip familiar	513
Hârtie și foc	518
Copacul în flăcări	529
Biata Meggie	537
O ciocănitură la ușă	540
Roxane	550
Cetatea de la mare	563
Moara	567
Cea mai bună dintre nopți	583
Cuvintele potrivite	591
Orpheus cel furios	610
Huhurezu	613
În temnița din Cetatea Noptii	627

O scrisoare de la Fenoglio	634
Urechile nepotrivite	641
Foc și apă	653
Nevăzuți ca vântul	659
Cap-de-viperă	664
Foc pe perete	678
În turnul Cetății Noptii	690
Ce-i de făcut?	699
Vizuina Viezurelui	704
Totul pierdut	715
Stăpânul poveștii	719
Hârtie nescrisă	725
Bunătațe și mărinimie	747
Vizită	758
Noaptea de dinainte	763
Pană și sabie	768
Doar un vis	790
Schimbăte	799
Gaiță	818
Speranța lui Farid	827
Din nou singură	830
Un nou poet	835
Încotro?	844
Cine e cine?	851

Cuvinte potrivit croite

Rând cu rând
Propriul meu pustiu
Rând cu rând
Raiul meu

Marie Luise Kaschnitz, *O poezie*

Se lăsa seara și Orpheus tot nu mai venea.

Inima lui Farid bătea mai repede, ca întotdeauna când lumina zilei îl lăsa singur cu întunericul. Bles-temat Cap-de-brânză! Pe unde umbla? Păsările amuțiseră deja în copaci, ca năbușite de noaptea care se apropia, iar munții din apropiere luaseră o culoare neagră, ca și cum ar fi fost pârjoliți de soarele aflat la asfințit. În curând lumea avea să fie neagră ca pana corbului, până și iarba de sub picioarele goale ale lui Farid, iar stafiile aveau să înceapă să șoptească. Farid știa un singur loc în care se simțea la adăpost de ele: în spatele lui Deget-de-praf, atât de aproape de el încât să-i simtă căldura. Lui Deget-de-praf nu-i era frică de noapte, o iubea.

— Ei, le auzi iarăși? îl întrebă pe Farid când acesta se înghesui lângă el. De câte ori să-ți spun? În lumea

asta nu există stafii. E unul din puținele avantaje pe care le are.

Stătea sprijinit de un gorun și privea în susul șoselei pustii. Mai departe, un felinar lumina asfaltul spart, acolo unde casele se ghemuiau în fața munților întunecați, o duzină abia, strânse la un loc ca și cum s-ar fi temut de noapte la fel ca Farid. Casa în care locuia Cap-de-brânză era prima de pe stradă. În spatele unei ferestre era aprinsă lumina. De mai bine de un ceas Deget-de-praf se uita țintă la ea. Farid încercase adesea să stea și el la fel de nemișcat, dar membrele sale refuzau pur și simplu să rămână liniștite atâta timp.

— Mă duc să văd de ce întârzie!

— Nu te duce! – Fața lui Deget-de-praf rămase inexpresivă ca întotdeauna, dar glasul îl trădă. Farid îi desluși nerăbdarea... și speranța care pur și simplu nu voia să moară, deși fusese de atâtea ori dezamăgită –. Ești sigur că a spus „vineri“?

— Da! Și azi e vineri, nu?

Deget-de-praf doar dădu din cap și-și îndreptă pletele căzute pe față. Farid încercase și el să-și lase părul să crească la fel de lung, dar al lui se ondula și se încrețea cu atâta îndărătnicie, încât în cele din urmă și-l tăiasă iarăși scurt cu cuțitul.

— Vineri, mai jos de sat, la patru, astea au fost cuvintele lui. În vreme ce potaia lui mârâise ca și

cum de nimic n-ar fi avut mai multă poftă decât de un băiat oacheș și crocant! – Vântul trecea prin puloverul subțire al lui Farid, iar el își freca brațele tremurând. Un foc cald, frumos, da, asta i-ar fi plăcut, dar la cum bătea vântul, Deget-de-praf nu l-ar fi lăsat să aprindă nici măcar un chibrit. Ora patru... Înjurând încet, Farid privi spre cer. Ar fi știut că era mult mai târziu și fără să se uite la ceas –. Îți spun, ne lasă înadins să așteptăm, nătărăul ăsta fudul!

Buzele subțiri ale lui Deget-de-praf schițară un zâmbet crispat. Lui Farid îi era întotdeauna ușor să-l facă să zâmbească. Poate de aceea îi și făgăduise să-l ia cu el în cazul în care Cap-de-brânză avea să-l ducă într-adevăr înapoi. Înapoi, în lumea lui făcută din hârtie și cerneală de tipar și din cuvintele unui bătrân.

„Ei, aș!“ se gândi Farid. „De ce tocmai Orpheus ăsta să facă ceea ce alții n-au izbutit? Atâția au încercat... Bâlbâitul, Căutătură-de-aur, Limbă-de-corb... pungași care le luaseră banii...“

În spatele ferestrei lui Orpheus se stinse lumina, și Deget-de-praf se ridică brusc. O ușă se trânti. Se auziră pași în întuneric, pași pripitiți, neregulați. Apoi apăru Orpheus în lumina felinarului singuratic – Cap-de-brânză, cum îl botezase Farid în ascuns din pricina pielii sale palide și pentru că asuda la soare ca o bucată de brânză. Cu respirația tăiată

veneă coborând pe strada povârnită, având alături un dulău fioros, urât ca o hienă. Descoperindu-l pe Deget-de-praf la marginea străzii, se opri și-i făcu semn, zâmbind larg.

Farid îl apucă de braț pe Deget-de-praf.

— Ia uită-te la rânjetul ăla nărod. Prefăcut ca aurul fals! Îi șopti. Cum poți să ai încredere în el!?

— Cine zice că am încredere în el? Ce-i cu tine? Ești așa de agitat! Poate preferi să rămâi aici? Mașini, imagini în mișcare, muzică din cutie, lumina care alungă noaptea, spuse Deget-de-praf, suindu-se pe zidul înalt până la genunchi care mărginea șoseaua. Doar ție îți plac toate astea. Ai să te plictisești acolo unde vreau eu s-ajung.

Ce tot spune? Ca și cum n-ar ști foarte bine că Farid nu-și dorea decât un singur lucru: să rămână cu el. Vru să-i răspundă supărat, dar un trosnet, ca și cum niște cizme ar fi călcat în picioare o creangă, îl făcu să tresară.

Și Deget-de-praf auzise. Rămăsese nemișcat și asculta. Dar printre copaci nu se vedea nimic, doar crengile se mișcau în bătaia vântului și un fluture de noapte, palid ca o stafie, atinse obrazul lui Farid.

— Scuze! S-a făcut cam târziu! le strigă Orpheus.

Farid tot nu putea pricepe cum de ieșea un astfel de glas dintr-o asemenea gură. Auziseră despre acest glas, în câteva sate, și Deget-de-praf pornise

pe loc să-l caute, dar abia exact cu o săptămână în urmă îl găsiseră pe Orpheus într-o bibliotecă citind povești câtorva copii, dintre care evident nici unul nu observase piticul care răsărise deodată din spatele unui raft plin de cărți uzate. Dar Deget-de-praf îl văzuse, îl pândise pe Orpheus tocmai când acesta voise să se suie în mașina lui și, în sfârșit, îi arătase cartea pe care Farid o blestemase mai mult ca pe oricare alt obiect.

„O, da, știu cartea asta!“ suflase Orpheus. „Și pe tine – adăugase aproape cu evlavie, ținându-l cu privirea de parcă ar fi vrut să-i îndepărteze astfel cicatricele – te cunosc. Ești cel mai bun din carte. Deget-de-praf! Dansatorul-focului! Cine te-a adus aici, în această poveste dintre cele mai triste? Lasă, nu mai spune nimic! Vrei înapoi, așa-i, dar nu găsești ușa dintre litere!? Nu-i nimic. Eu pot să-ți fac una nouă din cuvinte potrivit croite! Pentru un preț prietenesc – dacă ești într-adevăr cel care cred că ești!“

Preț prietenesc! De unde! Fuseseră siliți să-i promită aproape toți banii lor ca apoi să-l mai și aștepte ore întregi în acest loc părăsit de Dumnezeu, în această seară vântoasă care mirosea a stafii.

— Jderul e la tine? – Orpheus îndreptă lanterna spre rucsacul lui Deget-de-praf –. Știi, câinele meu nu-l suferă.

— Nu, tocmai își face rost de ceva să înfulece. – Privirea lui Deget-de-praf se îndreptă spre cartea pe care o ținea sub braț –. Ce e? Ești... gata?

— Desigur! – Dulăul fioros își arată dinții și-l fixă pe Farid –. Cuvintele au fost la început cam îndărătnice. Poate fiindcă eram atât de emoționat. Cum ți-am spus și la prima noastră întâlnire: cartea asta – Orpheus își trecu degetele peste volum – a fost cartea mea preferată de când eram copil. Am citit-o ultima oară când aveam unsprezece ani. A fost furată din biblioteca prăpădită, de unde împrumutam mereu cărți. Eram din păcate prea laș să fur, dar n-am uitat niciodată cartea. M-a învățat pentru totdeauna că poți atât de ușor să scapi de lumea asta prin cuvinte! Că printre pagini poți să găsești prieteni, prieteni minunați! Prieteni ca tine, scuiători-de-foc, uriași, zâne...! Știi cât am plâns când am citit despre moartea ta? Dar trăiești, și totul o să se termine cu bine! Tu o să spui din nou povestea.

— Eu? îl întrerupse Deget-de-praf, zâmbind batjocoritor. Nu, crede-mă, alții asta fac.

— Ei, da, poate! – Orpheus își drese glasul ca și cum s-ar fi jenat că și-a dezvăluit astfel sentimentele –. Oricum ar fi, e supărător că nu pot merge cu tine, zise el îndreptându-se, cu mersul său curios de neajutorat, spre zidul de la marginea șoselei –. Cititorul trebuie să rămână, asta e regula de fier. Am

încercat totul ca să mă strecur și eu în carte, dar pur și simplu nu merge. – Rămase pe loc oftând, băgă mâna pe sub haina ce-i cădea prost și scoase o foaie de hârtie –. Deci, aici este ce ai comandat, îi zise lui Deget-de-praf. Cuvinte minunate, doar pentru tine, o stradă de cuvinte care o să te ducă de-a-dreptul înapoi. Aici, citește!

Șovăind, Deget-de-praf luă foaia. Litere fine, oblice o acopereau, răsucite ca ața de cusut. Deget-de-praf își trecu degetul peste cuvinte ca și cum ar fi trebuit mai întâi să le vadă pe fiecare în parte, în vreme ce Orpheus îl urmărea ca un elev care își așteaptă nota.

Când Deget-de-praf ridică iarăși capul, glasul lui suna mirat.

— Scrii foarte bine! Minunate cuvinte...

Cap-de-brânză roși atât de tare de parcă cineva i-ar fi turnat pe față suc de dudge.

— Mă bucur că-ți place!

— Da, îmi place foarte mult! Toate sunt așa cum ți le-am descris. Doar că sună un pic mai bine.

Zâmbind încurcat, Orpheus luă iarăși foaia din mâna lui Deget-de-praf.

— Nu pot să promit că momentul zilei va fi același, zise el cu glas scăzut. Legile artei mele sunt greu de înțeles, dar, crede-mă, nimeni nu știe mai mult despre ele decât mine! De pildă, dacă e să

schimbi o carte sau s-o continui, trebuie să folosești cuvintele care sunt deja în ea. Dacă sunt prea multe cuvinte străine, nu se întâmplă nimic sau se întâmplă ceva ce n-ai vrut! Poate e altfel, dacă ești tu însuși autorul...

— Pe numele tuturor zânelor, în tine zac mai multe cuvinte decât într-o bibliotecă întregă! îl întrerupse Deget-de-praf nerăbdător. Ce-ar fi dacă ai începe acum să citești?

Orpheus amuți brusc ca și cum și-ar fi înghițit limba.

— Sigur, zise el cu glas ușor jignit. Ai să vezi! Cu ajutorul meu cartea o să te primească înapoi ca pe un fiu pierdut. O să te sugă precum sugă hârtia cerneala!

Deget-de-praf dădu din cap și privi în sus, pe șoseaua pustie. Farid simțea cât de mult ar fi vrut acesta să-l creadă pe Cap-de-brânză – și cât de frică îi era să nu fie din nou dezamăgit.

— Și cu mine cum rămâne? – Farid se duse foarte aproape de el –. A scris ceva și despre mine, sau nu? Ai verificat?

Orpheus îi aruncă o privire puțin binevoitoare.

— Dumnezeu mare, îi zise el batjocoritor lui Deget-de-praf. Băiatul pare într-adevăr să țină la tine! De unde l-ai cules? De undeva de pe marginea drumului?

— Nu chiar, răspunse Deget-de-praf. L-a scos din povestea lui același bărbat care mi-a făcut și mie această favoare.

— Acest... Limbă-vrăjită?

Orpheus rosti numele atât de disprețuitor ca și cum n-ar fi putut să creadă că cineva îl merita.

— Da. Așa îl cheamă. De unde știi?

Surpriza lui Deget-de-praf nu puteau să treacă neobservată.

Dulăul fioros adulmecă degetele goale ale picioarelor lui Farid – iar Orpheus ridică din umeri.

— Mai devreme sau mai târziu, se duce vestea oricui poate să dea viață literelor.

— A, da?

Glasul lui Deget-de-praf sună neîncredător, dar nu mai întrebă nimic. Privea țintă foaia de hârtie acoperită de literele fine ale lui Orpheus.

Cap-de-brânză continua să-l privească pe Farid.

— Din ce carte vii? îl întrebă. Și de ce nu vrei să te întorci mai bine în propria ta poveste decât în a lui, în care n-ai ce căuta?

— Ce te privește pe tine? îi răspunse Farid cu dușmănie.

Cap-de-brânză îl plăcea tot mai puțin. Era prea curios – și mult prea viclan.

Dar Deget-de-praf râdea ușor.

— Propria lui poveste? Nu, lui Farid nu îi e nici pic de dor de ea. Băiatul schimbă poveștile precum sarpele pielea.

Farid desluși în glasul lui aproape un fel de admirație.

— Așa, asta face? – Orpheus îl cercetă din nou pe Farid într-un mod atât de disprețuitor, încât acesta ar fi preferat să-i pocnească genunchii butucănoși, de n-ar fi fost dulăul fioros care se holba la el cu ochi înfometati –. Ei, bine, zise Orpheus, așezându-se pe zid. Totuși, te avertizez! Să te trimit înapoi e o nimica toată, dar băiatul n-are ce căuta în povestea ta! N-am voie să-i rostesc numele. E vorba doar de un băiat, cum ai văzut, nu pot să garantez că funcționează. Și chiar dacă ar merge, ar crea acolo probabil numai încurcături. Poate să-ți aducă chiar ghinion!

Despre ce vorbea blestematul ăsta? Farid se uită la Deget-de-praf. „Te rog!” se gândi el. „Nu-l asculta! Ia-mă cu tine.”

Deget-de-praf răspunse privirii lui. Și zâmbi.

— Ghinion? zise el și glasul lui arăta că nimeni nu trebuia să-i spună lui ceva despre ghinion. Absurd! Băiatul îmi aduce noroc. Pe deasupra, este un scui-pător-de-foc destul de bun. Vine cu mine! Și asta de asemenea.

Înainte ca Orpheus să înțeleagă la ce se referea, Deget-de-praf puse mâna pe cartea pe care Cap-de-brânză o așezase pe zid.

— Nu mai ai nevoie de ea și eu am să dorm mult mai liniștit dacă o să fie în posesia mea.

— Dar... – Orpheus îl privi încremenit –. Doar ți-am spus că e cartea mea preferată! Aș vrea mult s-o păstrez.

— Da, și eu, răspunse Deget-de-praf și-i dădu cartea lui Farid. Aici. Fii cu ochii pe ea.

Farid strânse cartea la piept și dădu din cap.

— Gwin, zise el. Trebuie să-l strigăm pe Gwin.

Dar când își scoase din buzunarul pantalonilor puțină pâine uscată și vru să-l strige pe Gwin, Deget-de-praf îi astupă gura cu mâna.

— Gwin rămâne aici! zise el. – Dacă ar fi spus că vrea să-și lase brațul drept, Farid nu l-ar fi privit mai neîncredător –. Ce te holbezi așa la mine? O să prindem dincolo un alt jder care să muște mai puțin decât ăsta.

— Ei, bine, cel puțin în privința asta ești rezonabil, zise Orpheus.

Despre ce vorbea?

Dar Deget-de-praf evită privirea întrebătoare a lui Farid.

— Hai, începe odată să citești! se răsti el la Orpheus. Sau trebuie să stăm aici până la răsăritul soarelui?

Orpheus se uită lung la el ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva.

— Da, zise el. Ai dreptate. Zece ani într-o poveste greșită e mult. Să citim.

Cuvinte.

Cuvintele umpleau noaptea ca mireasma unor flori nevăzute. Cuvinte croite potrivit, scoase din cartea pe care Farid o ținea strâns, și îmbinate într-un nou înțeles de mâinile palide ca aluatul ale lui Orpheus. Vorbeau despre o altă lume, despre o lume plină de minunății și spaime. Și Farid asculta, uitând de timp. Nici nu mai simțea că există așa ceva. Nu mai exista decât glasul lui Orpheus care nu se potrivea cu gura din care ieșea. El făcea ca totul să dispară, strada cu gropi și casele sărăcăcioase de la capătul ei, felinarul, zidul pe care stătea Orpheus, până și luna deasupra copacilor întunecați. Și aerul mirosi deodată a ceva îndepărtat și dulce...

„El poate“, se gândi Farid, „el poate într-adevăr“, în vreme ce glasul lui Orpheus îl făcea orb și surd la tot ce nu era făcut din litere. Când Cap-de-brânză tăcu brusc, Farid se uită zăpăcit în jur, amețit de armonia cuvintelor. Cum de mai erau acolo casele și felinarul, ruginit de vânt și ploaie? Și Orpheus era tot acolo, cu dulăul lui fioros.

Doar unul singur dispăruse. Deget-de-praf.

Farid însă se afla tot pe același drum părăsit.

În lumea nepotrivită.

Aur fals

Un ticălos ca Joe trebuie să se fi vândut diavolului – asta era limpede pentru ei –, iar a intra în război cu o asemenea putere ar fi putut să fie fatal.

Mark Twain, *Aventurile lui Tom Sawyer*

Nu! – Farid își auzi cu groază propriul glas –. Nu! Ce-ai făcut? Unde e Deget-de-praf?

Orpheus se ridică solemn de pe zid, ținând încă în mână foaia blestemată, și zâmbi.

— Acasă. Unde în altă parte?

— Și? Cu mine cum rămâne? Citește mai departe! Haide, citește odată!

Totul dispăru sub vălul de lacrimi. Era singur, din nou singur, așa cum fusese întotdeauna înainte de a-l fi găsit pe Deget-de-praf. Farid începu să tremure atât de tare, încât nici nu băgă de seamă că Orpheus îi luase cartea din mâini.

— S-a dovedit odată în plus! îl auzi el murmurând. Îmi port pe bună dreptate numele. Sunt maestrul

tuturor cuvintelor care s-au scris și s-au spus. Nimeni nu se poate măsura cu mine.

— Maestru? Ce tot spui? – Farid strigă atât de tare, încât până și dulăul fioros se ghemui -. Dacă ești atât de priceput în meșteșugul tău, cum de mai sunt încă aici? Dă-i drumul, mai citește o dată! Și dă-mi cartea înapoi! Încercă s-o apuce, dar Orpheus se feri cu o abilitate uimitoare.

— Cartea? De ce să ți-o dau? Probabil că nici nu știi să citești. Am să-ți dezvălui ceva! Dacă aș fi vrut să mergi cu el, ai fi fost acum acolo, dar tu n-ai ce să cauți în povestea lui, de aceea propozițiile despre tine nici nu le-am citit. Pricepi? Și acum, dispari înainte să pun câinele pe tine. Băieți ca tine au aruncat cu pietre în el pe când era pui, și de-atunci îi place să-i vâneze pe cei asemenea ție!

— Fecior de câine! Mincinosule! Înșelătorule!
Glasul lui Farid se frânse.

Nu știuse el? Nu-i spusese lui Deget-de-praf? Fals ca aurul fals era Cap-de-brânză. Ceva se strecura printre picioarele sale, ceva blănos, cu nas rotund și cornițe între urechi. Jderul. „A plecat, Gwin!“ se gândi Farid. „Deget-de-praf a plecat. N-o să-l mai vedem niciodată!“

Dulăul fioros își lăsă în jos capul masiv și făcu șovăitor un pas spre jder, dar Gwin își dezveli dinții

ascuțiți ca vârful de ac și dulăul își trase uluit nasul înapoi.

Spaima lui îi dădu curaj lui Farid.

— Dă-mi-o, haide! – Îi împinse pumnul slab în piept -. Foaia și cartea! Sau te spintec ca pe un crap. Da, asta fac!

Din cauză că plângea cu sughițuri propozițiile lui nu sunară nici pe jumătate atât de impunătoare pe cât ar fi vrut.

Orpheus își mângâia dulăul pe cap în timp ce își vâră cartea în cureaua de la pantaloni.

— O, acum ne temem, nu-i așa așa, Cerberus?

Gwin se înghesui lângă picioarele lui Farid. Coada îi zvâcnea neliniștită încoace și-ncolo. Farid se gândi că tot din pricina dulăului sărise jderul pe drum și dispăruse printre copacii de pe cealaltă parte. „Orb și surd!“ avea să se gândească el mereu mai apoi. „Orb și surd ai fost, Farid.“

Dar Orpheus zâmbea ca cineva care știe ceva mai mult decât interlocutorul său.

— Știi ceva, tânărul meu prieten, zise el. M-am speriat grozav când Deget-de-praf a cerut cartea înapoi. Din fericire, ți-a dat-o ție, altminteri n-aș fi putut să fac nimic pentru el. A fost destul de greu să-i fac pe comanditarii mei să renunțe la a-l omorî, dar a trebuit să-mi promită. Doar cu această condiție am acceptat să fiu momeala... momeala pentru